

volución levantará cabeza nuevamente, por muchas bayonetas que se la opondan, si no se hace justicia social. ¿Hay quien pueda creer honradamente que esto se remedia con otro régimen político que, con la mayor facilidad, fué barrido poco ha poco por esa misma revolución? ¿Es que ha cambiado de actitud el proletariado español, pleno de derechos políticos, pero insatisfecho de sus derechos sociales efectivos aun en la República? ¿Y se cree que es posible hoy, a estas alturas, que puede sostenerse ningún régimen, ningún Gobierno, ni lograrse ningún movimiento trascendental sin contar con la colaboración, con la benevolencia o la no hostilidad, al menos, del proletariado organizado, nueva potencia y factor social y político que apenas existía en el siglo pasado, y menos en los anteriores, para discurrir como discurren, por las nubes, muchos políticos? ¿Qué han hecho y qué hacen algunos sectores de derechas para ganarse al proletariado o a buena parte de él?

Lamentable, Sr. Barreto, lamentable.»

¡Amb uns quants correligionaris com el Pare Gafo, els monàrquics estan llúts!

La setmana política

La unió dels partits republicans

Per la seva importància, mereix destacar-se la reunió celebrada en la redacció de «La Libertad» de Madrid, per destacades personalitats de la política republicana. Hi concorregueren, entre altres, els senyors Barcia, Albonoz, Gordon Ordax i enviaren llur adhesió els senyors del Rio, Miquel Maura i Sanchez Roman.

Aquesta reunió, segons ha manifestat el senyor Albonoz, tenia dos motius: arribar a una unitat d'acció de totes les forces republicanes i unificar tot el que sigui possible els elements que contitueixen els diversos factors del republicanisme espanyol.

Davant les circumstàncies per què travessa la política espanyola, és altament simptomàtica l'assemblea que tingué lloc a «La Libertad» i és digna que fem d'ella els millors anguris. Precisament, en l'article frontal del nostre periòdic, parlem de la necessitat que hi ha, en aquestes hores, d'una unió de tots els partits vertaderament republicans. I aquesta unió, la necessitat de la qual no ens cansarem mai de defensar, és més convenient encara a Espanya que a Catalunya. Allà — i això ja ve de temps — les posicions preses per la reacció són més fermes i els mitjans de què pot disposar molt més poderosos que no pas a Catalunya. Per tant, difícilment es podrien vencer les artimanyes reaccionaries sense la unió estreta i cordial dels vertaders republicans.

Es per aquestes raons, doncs, que desitgem que totes les gestions que es duiguin a terme en pro d'aquesta tan anhelada unió siguin coronades del millor èxit.

Les forces republicanes de Catalunya, quan a l'ocasió es presenti, també sabran complir amb llur deure.

La reforma constitucional

Les dretes espanyoles volen que aquest any sigui el de la revisió de la Carta Magna de la República.

La política a Catalunya

Deixant un espai en blanc, gairebé diríem tot el que podríem dir de la política activa a casa nostra. Fins que surti a la «Gaceta» el nomenament definitiu del senyor Portela Valladares com a Governador General de Catalunya, i comencin, per tant, les seves gestions normalitzadores, no hi haurà enrenou en la política de Catalunya.

Està clar, però, que hi ha alguns partits que es mouen com mai s'havien mogut, fan viatges i realitzen gestions,

De tota manera, però, la consciència política de Catalunya, la seva fe i fermesa en els seus ideals continua viva i expectant com mai.

Llagues de les cames

Varices, Hemorroides (Morenes)

J. Sala Giralt

Metge - Cirurgià

Curacions garantides moderníssimes

Prat de la Riba (abans Hospici), 11, baixos

Faustí Villegas

Instal·lacions i reparacions elèctriques
Venda de làmpares de totes classes
i preus.

Presó Vella, 7.

OLOT

Un aniversari

per
J. CASTANYS

Dimarts es va complir un any que el Parlament de Catalunya, en sessió solemne elegia per 56 vots i 6 en blanc, President de la Generalitat a Lluís Companys i Jover.

Els vots en blanc foren de «Lliga Catalana» la qual no va votar a Lluís Companys, perquè deia que era «poc catalanista». Jo preguntaria als senyors diputats de «Lliga Catalana» si tal vegada pensen que ésser catalanista vol dir traïr els acords de l'Assemblea de Parlamentaris de l'any 1917, per dues carteres ministerials. Potser és pensen que no tenim memòria.

El nou president de la Generalitat Lluís Companys pronuncià, amb motiu de la seva elecció un parlament ple de fervor patriòtica, del qual són aquestes paraules:

«Sigui el que sigui el que l'esdevenidor em reservi, estic disposat a sacrificar la meua vida per Catalunya, per la República i per la llibertat».